

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, zast. Mgr. Janem Škopem, advokátem se sídlem Slivenecká 6, Praha 5, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihočeský kraj**, Katastrální pracoviště v Českých Budějovicích, se sídlem Lidická 11, České Budějovice, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2015, č. j. 10 A 190/2014 – 79.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal vydání rozsudku, jímž by byla uložena žalovanému povinnost zanést výsledky digitalizace u konkrétní parcely do katastru nemovitostí.

[2] Stěžovatel nejprve podal v této věci nečinnostní žalobu (doručenou soudu 30. 12. 2014), kterou po výzvě soudu upřesnil svým podáním doručeným soudu dne 29. 4. 2015, jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud po nařízeném ústním jednání, podrobné rekapitulaci předcházejících řízení před správními orgány i správními soudy, dospěl k závěru, že žaloba je jednak nepřijatelná a navíc opožděná. Z uvedených důvodů ji dle § 46 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. odmítl.

[4] Řízení o zásahových žalobách je zvláštním druhem žalobního řízení ve správním soudnictví. Charakter této žaloby je subsidiární, což potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, ve kterém uvedl, že ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má primát žaloba proti rozhodnutí a možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat.

[5] Určujícím kritériem pro podání této žaloby není procesní taktika či volba žalobce, který typ žaloby na ochranu svých práv zvolí, ale povaha napadeného úkonu. Žaloby proti rozhodnutí správního orgánu mají před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.

[6] Soud se proto v daném případě zabýval tím, zda bylo v minulosti vedeno správní řízení ohledně opravy chyby v údajích katastru u nemovitosti parc. č. 2457/1 v k. ú. Týn nad Vltavou, dříve vedené pozemkové parcely č. 2457.

[7] Z rozhodnutí Katastrálního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2002, č. j. 285/1999/2, které nabylo právní moci dne 4. 6. 2002, soud zjistil, že katastrální úřad na základě žádosti o úpravu údajů katastru nemovitostí ze dne 19. 11. 1999 podanou stěžovatelem, přeshetřil údaje katastru nemovitostí týkající se zobrazení parcely katastru nemovitostí č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou (dále také „sporná parcela“). Správní orgán vydal oznámení o opravě chyby ze dne 27. 11. 1999, ve kterém konstatoval, že údaje katastru nemovitostí nebudou opraveny. Ke sporné parcele bylo uvedeno, že hranice byla vyšetřena a zaměřena při obnově operátu tehdejší evidence nemovitostí jako skutečné oplocení.

[8] Stěžovatel vyslovil nesouhlas s oznámením, ve kterém rozporoval neoprávněnou změnu hranice pozemků. Citovaným rozhodnutím bylo nesouhlasu s oznámením o opravě chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 4. 1. 2000 vyhověno. Západní a jižní hranice parcely č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou, byla opravena. Průběh hranic po opravě byl dán body č. 520-31, 1842/1, 1842-3 a 520-114. Výměra sporné parcely činila po opravě 408 m² a dále byla vytvořena parcela KN č. 2453/4 v k. ú. Týn nad Vltavou o výměře 9 m², jejímž vlastníkem je stěžovatel.

[9] Rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích č. j. O-14/97/2000 ze dne 28. 3. 2000 bylo k odvolání stěžovatele zrušeno rozhodnutí Katastrálního úřadu v Českých Budějovicích č. j. OR-285/1999 ze dne 1. 2.

pokračování

2000 ve věci nevyhovění nesouhlasu s oznámením o neprovedení požadované opravy chybných údajů katastru nemovitostí, kdy byla stěžovatelem požadována mimo jiné oprava geometrického a polohového určení hranice pozemku sporné parcely; věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Rozhodnutím katastrálního úřadu č. j. OR 285/1999/2 ze dne 20. 2. 2002 bylo určeno, že nesouhlasu s oznámením o neprovedení opravy chyby se vyhovuje, západní a jižní hranice pozemku parc. č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou, byly opraveny.

[10] I toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním. Zeměměřický a katastrální inspektorát změnil výrok rozhodnutí ohledně sporné parcely tak, že upřesnil průběh opravované hranice doplněním geodetických souřadnic. Uvedl, že se jedná o hranici mezi parc. č. 2457 a parc. č. 2460/1. Z toho vyplývá, že katastrální úřad vydal dne 20. 2. 2002 rozhodnutí č. j. OR 285/1999/2, kdy provedení opravy konstatoval i odvolací orgán, který na základě odvolání stěžovatele toto rozhodnutí přezkoumal.

[11] Neprovedením oprav chybného údaje katastru nemovitostí, a to mimo jiné sporné parcely, pro údajný rozpor určení jejich hranic a listinami založenými ve sbírce listin, se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 6 As 18/2010 - 67, na základě kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2010, č. j. 10Ca 141/2009 - 35, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č. j. ZKI - O - 47/210/2009.

[12] Ve vztahu ke sporné parcele krajský soud učinil závěr, že číslo parcely, její geometrické i polohové určení vedené v údajích katastru nemovitostí odpovídá listinám založeným ve spise, přičemž takovými listinami jsou i nabývací tituly stěžovatele k této parcele, ale též rozhodnutí o opravě chyby. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a ztotožnil se závěry krajského soudu. Odkázal na své rozhodnutí ze dne 8. 9. 2009, č. j. 6 As 17/2010 - 69, v němž podrobně posuzoval věcně stejné otázky, tedy stav zápisu popsaných pozemků stěžovatele v katastru nemovitostí při přezkumu jiného rozsudku krajského soudu ohledně jiného rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí odkázal na svůj rozsudek ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 46/2006 - 171, kde vyjádřil právní názor, že účelem řízení vedeného z důvodů definovaných v § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, je uvedení údajů zapsaných v katastru nemovitostí do souladu s obsahem listin, na jejichž základě byly tyto údaje zapsány.

[13] Právě citovaný rozsudek tedy upřesňuje, s jakými listinami ve sbírce zákonů má být posuzován soulad. Citovaným rozsudkem bylo rovněž konstatováno, že k faktickému či materiálnímu zásahu do vlastnictví stěžovatele postupem žalovaného nedošlo a ochrana jeho vlastnického práva dle článku 11 Listiny základních práv a svobod nebyla narušena, neboť obsah jeho vlastnictví se nezměnil. Pouze v souladu se zákonem došlo ke změně státem vedené evidence jeho majetku, která nemá žádný vliv na jeho právo svůj majetek užívat, požívat a disponovat s ním.

[14] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2014, č. j. 1 As 44/2014 - 33 soud zjistil, že stěžovatel se domáhal i obnovy řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu týkající se sporné parcely. Toto řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ze dne 11. 11. 2009, č. j. ZKI-O-47/210/2009, kterým zeměměřický a katastrální

inspektorát potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště České Budějovice ze dne 26. 8. 2009, č. j. OR-371/2009-301-38.

[15] Žádost o obnovu řízení nebyla shledána důvodnou, jestliže byly jako důvod pro obnovu řízení uváděny závěry, které vyplývají jednak z rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 20. 2. 2002, č. j. OR 285/1999/2, jednak z rozhodnutí inspektorátu ze dne 28. 3. 2000, č. j. O-14/97/2000, a geometrického plánu č. zakázky 762-201-227-75 ze dne 30. 5. 1975. Tato správní rozhodnutí byla vydána již před zahájením původního řízení o opravě chyby katastrálního operátu (toto řízení bylo zahájeno k žádosti stěžovatele ze dne 29. 5. 2009). Nejvyšší správní soud uzavřel, že uvedená rozhodnutí i geometrický plán již v původním řízení měl správní orgán k dispozici, proto se nemohlo jednat o skutečnosti či důkazy, které vyšly najevo až po vydání pravomocného řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Stěžovatel tedy nedoložil takové důkazy, které by splňovaly podmínky uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pro povolení obnovy řízení.

[16] V rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 As 44/2014 se uvádí, že s námitkou stěžovatele, že mu postupem správních orgánů v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu byly zcizeny části nemovitosti parc. č. 2457 a bylo tak zasaženo do jeho ústavně garantovaných práv, se vypořádaly správní orgány v rozhodnutí ze dne 26. 8. 2009, č. j. OR- 71/2009-301-38, ze dne 11. 11. 2009, č. j. ZKI-O-472010/2009, a rovněž tak krajský soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 10Ca 141/2009 - 35 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2010 - 67 v rámci soudního přezkumu.

[17] Ze shora uvedených rozhodnutí správních orgánů, rovněž tak i z rozsudků soudů je zřejmé, že otázka, která byla stěžovatelem nastolena v projednávané věci, tj. v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, byla řešena správními orgány postupem dle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Postup správních orgánů byl následně na základě žaloby přezkoumáván krajským soudem a následně na základě kasační stížnosti stěžovatele i Nejvyšším správním soudem.

[18] Ze shora citovaných rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel opakovaně podával správním orgánům návrhy provést opravu jím tvrzené chyby. Z toho plyne závěr, že podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 s. ř. s. splněny nejsou, neboť stěžovatel, jak vyplývá ze shora citovaných rozhodnutí, se domáhal přezkoumání rozhodnutí o neprovedení opravy údajů v katastrálním operátu dle § 8 katastrálního zákona, která byla rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[19] Jestliže se stěžovatel mohl účinně bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohla být podána v téže věci žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Taková žaloba je podle § 85 s. ř. s. nepřipustná, neboť ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má přednost žaloba proti rozhodnutí. Úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu je možno tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu.

[20] Stěžovatel nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat, či poté kdy neuspěl právě v řízení o takové žalobě proti správnímu rozhodnutí o neprovedení požadované opravy chyby dle § 65 odst. 1 s. ř.

pokračování

s. tvrdit, že se v této věci jedná o nezákonný zásah správního orgánu a podat žalobu na ochranu proti takovému „nezákonnému“ zásahu. Soud proto uzavřel, že žaloba je nepřípustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[21] Soud se rovněž zabýval i včasností podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 84 odst. 1 a 2 s. ř. s., dle něhož žaloba podle odst. 1 musí být podána do 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, nejpozději lze podat žalobu do dvou let, kdy k němu došlo. Podle odst. 2 zmeškání lhůty prominout nelze. Jestliže v daném případě o opravě hranice pozemkové parcely č. 2457 bylo rozhodnuto v roce 2002 vydáním rozhodnutí č. j. OR 258/1999/2 ze dne 20. 2. 2002, které nabylo právní moci dne 4. 6. 2002, jedná se o žalobu opožděnou. Objektivní i subjektivní lhůta pro podání žaloby dle § 84 odst. 1 a 2 s. ř. s. uplynula, protože stěžovatel žalobu na nezákonný zásah podal až dne 30. 12. 2014. Žaloba proto byla zamítnuta i pro opožděnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[22] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že v předvolání ze dne 28. 5. 2015 k ústnímu jednání ke krajskému soudu byla věc nesprávně označena jako nečinnostní žaloba, ačkoliv stěžovatel po výzvě soudu žalobu dne 27. 4. 2015 opravil na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Má za to, že se jedná o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[23] Dále namítá, že žalobu podal včas, neboť v souladu se lhůtou uvedenou v usnesení krajského soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10A 190/2014 - 34, upřesnil, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Uvedené usnesení navrhuje jako důkaz.

[24] Dále podrobně rozebírá jednotlivá rozhodnutí katastrálního úřadu a trvá na tom, že novým mapováním v roce 1987 byla chybně zaměřena vlastnická hranice u sporné parcely. Namítá neexistenci geometrického plánu a navrhuje pro tato svá tvrzení důkazy příslušnými rozhodnutími katastrálního úřadu.

[25] Polemizuje s věcnými závěry katastrálního úřadu uvedenými v rozhodnutích, které si krajský soud vyžádal. Uvádí, že navrhoval výslech zástupce žalovaného, kterým chtěl dosáhnout toho, aby žalovaný prokázal, na základě jaké listiny vede v údajích katastru geometrické a polohové určení sporné parcely, tj. listiny, která splňuje zákonem předepsané náležitosti po provedení zápisu. Krajský soud tento výslech odmítl.

[26] Krajskému soudu vytýká, že nehodnotil zákonnost příslušných rozhodnutí katastrálního úřadu. Tím, že žalovaný neimplementoval výsledky digitalizace do údajů katastru a pozemek p. č. 2457/1 ponechal v údajích v katastru dle výsledků zaměření plotové podezdívky v roce 1987, fakticky část označeného pozemku (o výměře cca 20 m²) zcizil, a tuto část převedl na list vlastnictví jiného majitele, sousedního vlastníka. Žalovaný tak způsobil stěžovateli škodu ve výši 11 400 Kč.

[27] Ačkoliv žalovaný vydal několik rozhodnutí, v žádném z nich nerespektoval zákonnou povinnost uvést údaje katastru do souladu s listinami. Dokonce výsledky

digitalizace prokazatelně neimplementoval do údajů katastru, ač u jiných vlastníků, tak učinil.

[28] Krajský soud nezaručil stěžovateli právo na soudní ochranu a právo na spravedlivé řízení zaručené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a poukazuje na jeho precizní odůvodnění. Kasační námitky směřují do věcného posouzení sporu, který již byl několikrát příslušnými správními orgány projednán a rozhodnut. Tato otázka již nemůže být předmětem nečinnostní či zásahové žaloby.

[30] Žalovaný se dále vyjadřuje k věcné stránce věci a uvádí, z jakých důvodů nemohlo být žalobě věcně vyhověno. Má za to, že způsob digitalizace sporné parcely byl náležitě prověřen a její výsledky byly náležitě zaneseny do údajů katastru.

[31] Pro úplnost podrobně popisuje vyřízení jednotlivých podání stěžovatele, které následně vyústila v podání žaloby. Uvádí, že si vede evidenci stěžovatelových podání, týkajících se jím vlastněných nemovitostí v k. ú. Týn nad Vltavou a k. ú. Třitím. Ke dni vyjádření se jednalo o více než 100 různých podání, které nejsou blíže specifikována a jejichž obsahem jsou vesměs stále opakující se otázky. Stěžovateli bylo sděleno, že nebudou-li jeho podání obsahovat žádné nové skutečnosti, či postrádat základní náležitosti, nebude na ně ze strany správních orgánů žádným způsobem reagováno a budou bez dalšího zakládána do spisu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[32] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[33] Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné, případně zmatečné či nepřezkoumatelné pro vadu řízení před soudem, která měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

[34] Kasační stížnost stěžovatele je na samé hranici přípustnosti, neboť převážná většina námitek směřuje do nezákonnosti správních rozhodnutí, které nejsou předmětem přezkumu v nyní projednávané věci; zcela se proto mívá se závěry krajského soudu o nepřípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem a soud se jimi nemůže věcně zabývat.

pokračování

[35] Námitky, které je soud oprávněn v tomto řízení posoudit jsou námitky směřující do závěrů o opožděnosti žaloby, jakož i námitky dovolávající se vady řízení, která dle přesvědčení stěžovatele měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[36] Ze soudního spisu soud ověřil, že stěžovatel podal dne 30. 12. 2014 nečinnostní žalobu, ve které se domáhal vydání rozhodnutí ve věci opravy chyby v údajích katastru nemovitostí ohledně pozemku parc. č. 2457/1 v k.ú. Týn nad Vltavou (dříve vedené pod p. č. 2457).

[37] Po základních procesních úkonech soudu byla stěžovatelem vznesena podjatost vůči dvěma soudkyním, které měly věc podle rozvrhu práce projednat a rozhodnout. Stěžovatel dne 19. 3. 2015 rozšířil svoji žalobu, kterou tentokrát označil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, o další argumentaci a petit, který zněl, tak, že žalovaný je povinen vydat oznámení ve smyslu § 8 odst. 4 katastrálního zákona a na základě rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 28. 3. 2000, č. j. O-14/97/2000, rozhodnout o opravě geometrického a polohového určení (vlastnické hranice) p. č. 2457/1, dříve parc. č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou a to v souladu s výsledky digitalizace ukončené v k. ú. Týn nad Vltavou v roce 2010.

[38] Usnesením ze dne 17. 3. 2015, č. j. Nao 65/2015 - 24 rozhodl Nejvyšší správní soud, že stěžovatelem označené soudkyně za podjaté, nejsou z projednání a rozhodnutí nyní posuzované věci vyloučeny.

[39] Krajský soud usnesením ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10A 190/2014 - 34 vyzval stěžovatele k odstranění vad původního podání, doručeného soudu dne 30. 12. 2014, tj. k upřesnění, zda se jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu či o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Současně jej poučil, jaké základní náležitosti musí ta která žaloba obsahovat.

[40] Podáním doručeným soudu dne 29. 4. 2015 stěžovatel označil svoji žalobu za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který dle jeho přesvědčení stále trvá. Obsahově se toto doplnění téměř shoduje s kasačními námitkami směřujícími do zákonnosti rozhodnutí katastrálního úřadu.

[41] Stěžovatel se mýlí, domnívá-li se, že soud posuzoval včasnost jeho žaloby ke dni upřesněného podání, resp. ke dni 29. 4. 2015. Krajský soud své závěry o opožděnosti žaloby odůvodnil tak, že v daném případě bylo o opravě hranice sporné parcely rozhodnuto v roce 2002 (rozhodnutí ze dne 20. 2. 2002, č. j. OR 258/1999/2). Jestliže stěžovatel podal žalobu na nezákonný zásah dne 30. 12. 2014, pak jak lhůta objektivní, tak i lhůta subjektivní stanovená pro podání žaloby v § 84 odst. 1 a 2 s. ř. s., uplynuly.

[42] Včasnost žaloby byla soudem správně posuzována ke dni původního podání tj. ke dni 30. 12. 2014. Stěžovatelova argumentace usnesením krajského soudu, kterým byl vyzván k odstranění vad podané žaloby, proto nemůže být úspěšná. Se závěrem o opožděnosti žaloby se soud ztotožňuje. Nad rámec uvedeného lze připomenout, že i v případě včasné žaloby, by stěžovatel vzhledem k její nepřipustnosti, nemohl být úspěšný.

[43] Zcela nedůvodná je namítaná vada řízení, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že v předvolání k ústnímu jednání ze dne 28. 5. 2015, byla věc nesprávně označena jako nečinnostní žaloba, ačkoliv stěžovatel po výzvě soudu žalobu opravil na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Z protokolu o ústním jednání, založeném na č. l. 76 a 77 soudního spisu, a zejména z obsahu napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že soud posuzoval žalobu v intencích § 82 s. ř. s., tj. jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, nikoli jako žalobu na ochranu proti nečinnosti.

[44] Nesprávné označení věci v předvolání k ústnímu jednání, na které se stěžovatel osobně dostavil, bylo pouhým administrativním pochybením, které nemělo žádné dopady ani na zákonnost napadeného usnesení, ani na subjektivní práva stěžovatele.

[45] Námitky napadající věcné závěry správních orgánů krajský soud posuzovat nemohl, neboť ty mohly být přezkoumány (a také byly) na základě žalob podaných dle § 65 s. ř. s.

[46] Kasační námitky brojící proti věcnému posouzení sporu se zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

IV. Závěr

[47] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[48] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu